

Sygn. akt II C 125/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2019 roku

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie, II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR (del.) Mariusz Metera

Protokolant: Szymon Zapala

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 października 2019 roku w Warszawie

sprawy z powództwa Gminy W.

przeciwko M. C.

o rozwiązanie umowy użytkowania wieczystego

I. rozwiązuje umowę użytkowania wieczystego w odniesieniu do niezabudowanej nieruchomości gruntowej położonej w W. przy ulicy (...), stanowiącej działkę numer (...) z obrębu (...) o powierzchni 257 m², objętej księgą wieczystą numer (...), która to umowa została zawarta w dniu 24 kwietnia 1989 roku pomiędzy S. L. i D. L. a Skarbem Państwa, a której to umowy stronami są obecnie Gmina W. i M. C.;

II. zasądza od pozwanej M. C. na rzecz powoda Gminy W. kwotę 10.975 zł (dziesięć tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 5.400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt II C 125/19

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 14 października 2019 roku

Gmina W. wniosła o rozwiązanie umowy użytkowania wieczystego nieruchomości położonej w W. przy ul. (...), stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...) z obrębu nr (...), (...) o powierzchni 257 m², dla której Sąd Rejonowy w Wołominie, IV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...), której aktualnym użytkownikiem jest M. C., będąca następcą prawnym poprzednich użytkowników wieczystych na podstawie umowy o częściowy dział spadku zawartej w formie aktu notarialnego Rep. A (...) z dnia 26 sierpnia 2011 roku. Ponadto, strona powodowa wniosła o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

W dniu 27 grudnia 1988 roku, decyzją nr (...) Naczelnik Miasta i Gminy W. orzekł o oddaniu S. L. i D. L. w użytkowanie wieczyste na okres 99 lat niezabudowaną działkę nr (...) (obecnie działka nr (...)) o powierzchni 257 m², położoną w W. przy ul. (...) z przeznaczeniem pod budowę budynku mieszkalnego jednorodzinnego, zobowiązując

jednocześnie użytkowników wieczystych do zabudowy przedmiotowej działki w terminie 5 lat. Zgodnie z punktem 6 Decyzji w przypadku niewywiązywania się użytkowników wieczystych z obowiązku zabudowy gruntu w terminie, po bezskutecznym upływie takiego terminu terenowy organ administracji państwowej może wydać decyzję o rozwiązaniu umowy i zarządzić odebranie gruntu w myśl art. 240 k.c.

Dowód: decyzja Naczelnika Miasta i Gminy W. nr (...) z dnia 27 grudnia 1988 roku – k. 9-10.

W dniu 24 kwietnia 1989 roku przed Notariuszem E. M. w Państwowym Biurze Notarialnym w W. pomiędzy J. K. – upoważnionym pracownikiem Urzędu Miasta i Gminy W. a S. L. i D. L. została zawarta umowa o oddanie w użytkowanie wieczyste działki znajdującej się w W. przy ul. (...) stanowiącej działkę oznaczoną nr (...) (obecnie (...)) o powierzchni 2 a 57 m⁽²⁾., z obrębem nr (...), (...) rep. (...) z dnia 24 kwietnia 1989 roku. Z § 5 wyżej wskazanego aktu notarialnego wynika, że plan zagospodarowania przestrzennego terenu przewidywał wybudowanie na działce budynku mieszkalnego. W związku z tym użytkownicy wieczysti zobowiązali się do rozpoczęcia budowy w ciągu 2 lat od daty niniejszej umowy i ukończenia jej w ciągu następnych 3 lat, a w razie zniszczenia lub rozbiórki budynku do jego odbudowy w ciągu 5 lat. W § 6 wskazano natomiast, że Skarb Państwa mógł rozwiązać umowę i zarządzić odebranie gruntu w razie użytkowania terenu oddanego w użytkowanie wieczyste w sposób wyraźnie niezgodny z jego przeznaczeniem i w razie niewybudowania budynku wbrew zobowiązaniu przyjętemu w niniejszej umowie lub wprowadzić opłaty roczne za niewykorzystywanie gruntu zgodnie z przeznaczeniem. Natomiast zgodnie z § 9 ww. aktu notarialnego użytkownicy wieczysti zobowiązali się do ujawnienia w księdze wieczystej budynku mieszkalnego w terminie 3 miesięcy od dnia ukończenia budowy.

Decyzją nr (...) z dnia 23 kwietnia 1991 roku Wojewody (...) na podstawie art. 18 ust 1 ustawy z dnia 10 maja 1990 roku przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych w związku z art. 5 ust. 1 ustawy z mocy prawa w dniu 27 maja 1990 roku przedmiotowa nieruchomości stała się własnością gminy W..

Dowód: wypis z aktu notarialnego Rep. (...) –k. 11-14; decyzja Urzędu Wojewódzkiego w W. nr (...) z dnia 23 kwietnia 1991 roku – k. 18.

S. L. i D. L. w niedługim okresie po podpisaniu ww. dokumentów zamówili projekt domu u architekta i rozpoczęli budowę domu typu bliźniak. Mieszkali wówczas w dwupokojowym mieszkaniu w W. wraz z dwójką dzieci w tym pozwaną oraz matką D. L.. Rozpoczęcie prac budowlanych nastąpiło w latach 90, kiedy to zostały wylane fundamenty. Z uwagi na liczne problemy rodzinne państwa L. oraz brak środków pieniężnych budowa domu nie była kontynuowana.

W pierwszej połowie lat 90-tych pozwana została właścicielką działki rekreacyjnej w J., w Górach Ś. o powierzchni około 1 ha.

W 1996 roku, w wyniku przebytych chorób m.in. dwukrotnego zawału zmarł S. L.. D. L. z uwagi na brak potrzebnych środków finansowych nie kontynuowała budowy domu po śmierci męża, a następnie zmuszona była sprawować opiekę nad swoją matką, która przewlekłe chorowała. D. L. zmarła w 2010 roku, nie ukańczając budowy domu na działce oddanej jej i jej mężowi w użytkowanie wieczyste.

Dowód: zeznania świadka A. J. z rozprawy z dnia 14 października 2019 roku – k. 71-74; przesłuchanie pozwanej na rozprawie w dniu 14 października 2019 roku – k. 71-74.

W dniu 26 sierpnia 2011 roku M. C. aktem notarialnym, którym dokonano częściowego działu spadku po zmarłych S. L. i D. L., nabyła bez spłat do majątku osobistego prawo użytkowania wieczystego całej działki gruntu nr (...) w obrębie (...) o obszarze 0,0257 ha położonej w W. przy ul. (...). Uzyskała wówczas także spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego numer (...) znajdującego się w zasobach Spółdzielni (...) w W., położonego w W., Osiedle (...) blok nr (...), który to lokal sprzedała w 2013 roku za 150.000 zł.

Dowód: kopia aktu notarialnego Rep. (...) z dnia 26 sierpnia 2011 roku – k. 22-26, przesłuchanie pozwanej – k. 72

Pozwana nie kontynuowała budowy domu, albowiem wraz z mężem nie chcieli mieszkać w W. i w 2017 roku zakupili segment w W. za kwotę około 1 miliona złotych, w tym 900.000 zł z kredytu.

Pozwana M. C. nie uiściła również w 2016 i 2017 roku opłaty za użytkowanie wieczyste. Gmina W. wniosła pozew o zapłatę kwoty 1.689,72 zł do Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie, który w postępowaniu upominawczym w dniu 9 czerwca 2018 roku wydał nakaz zapłaty w sprawie II Nc 11039/18 i nakazał pozwanej zapłatę kwot dochodzonych pozwem.

Pismem z dnia 9 kwietnia 2018 roku M. C. została wezwana do zawarcia umowy rozwiązującej umowę o oddanie w użytkowanie wieczyste przedmiotowej nieruchomości. Strona pozwana nie podjęła w terminie przesłanej korespondencji.

W odpowiedzi na wezwania Urzędu Miejskiego w W., w dniu 7 września 2018 roku do Urzędu Miejskiego w W., M. C. wniosła o przekształcenie spornego prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości, zaś 12 września 2018 roku złożyła pismo z wnioskiem o odstąpienie od żądania zawarcia umowy rozwiązującej umowę z dnia 24 kwietnia 1989 roku. Pisma pozwanej pozostały bez odpowiedzi strony powodowej.

Dowód: nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym wydany przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie, II Wydział Cywilny, sygn. akt II Nc 11039/18 z dnia 9 czerwca 2018 roku – k. 19; pismo kierowane do pozwanej z Urzędu Miejskiego w W. z dnia 9 kwietnia 2018 roku – k. 20-21; wniosek pozwanej z dnia 7 września 2018 roku skierowany do Urzędu Miasta W. – k. 29; pismo pozwanej z dnia 12 września 2018 roku skierowane do Naczelnika Wydziału Geodezji i Gospodarki Nieruchomościami Urzędu Miejskiego w W. – k. 30-31.

Z księgi wieczystej nr (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Wołominie, IV Wydział Ksiąg Wieczystych wynika, że działka nr (...) (obecnie (...)obręb (...),(...)) nadal jest niezabudowana.

Dowód: wydruk z księgi wieczystej nr (...) – k. 15-17.

Pozwana prowadzi działalność gospodarczą osiągając dochody rzędu 100.000 zł brutto rocznie, zaś jej mąż z prowadzonej działalności osiąga dochody rzędu 150.000 zł – 200.000 zł brutto rocznie. Dochody tego rzędu osiągane są przez nich przez ostatnie 4 lata.

(oświadczenie pozwanej – k. 73)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumentację przedłożoną do akt niniejszej sprawy, głównie przez stronę powodową, która nie budziła wątpliwości co do jej wiarygodności i nie była kwestionowana przez stronę pozwaną, która również w odpowiedzi na pozew powoływała się na przedstawioną przez stronę powodową dokumentację. Z uwagi na powyższe również Sąd uwzględnił ją w celu ustalenia stanu faktycznego w niniejszym postępowaniu. Ponadto na rozprawie w dniu 14 października 2019 roku Sąd dopuścił dowód z przesłuchania stron postępowania, z ograniczeniem do strony pozwanej oraz przesłuchał świadka A. J..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W niniejszym postępowaniu stan faktyczny sprawy w zasadzie nie był sporny między stronami. Bezsparnie doszło do oddania rodzicom pozwanej przez Naczelnika Miasta i Gminy W. w użytkowanie wieczyste na okres 99 lat niezabudowanej działki nr (...) (obecnie nr (...)) o powierzchni 257 m², położonej w W. przy ul. (...) z przeznaczeniem pod budowę budynku mieszkalnego jednorodzinne z jednoczesnym zobowiązaniem użytkowników wieczystych do zabudowy przedmiotowej działki w terminie 5 lat. Bezsparne było również to, że wieczyści użytkownicy w terminie określonym w umowie nie wybudowali budynku, wskazując jako przyczynę problemy rodzinne oraz brak środków finansowych przez pierwotnych użytkowników wieczystych. Ponieważ sam fakt przekroczenia terminu wzniesienia

budynku, określonego w umowie wieczystego użytkowania, nie uzasadnia rozwiązania umowy na podstawie art. 240 k.c., konieczne jest ustalenie przyczyn nie dopełnienia tego obowiązku przez wieczystych użytkowników. Powyższe było sporne w niniejszym postępowaniu, bowiem strona powodowa wskazywała, że istnieje możliwość rozwiązania umowy użytkowania wieczystego na podstawie art. 240 k.c. z powodu "oczywistej sprzeczności" sposobu korzystania z tej nieruchomości przez użytkowników wieczystych, natomiast pozwana oponowała przeciwko temu.

Zgodnie z art. 33 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami użytkowanie wieczyste wygasa z upływem okresu ustalonego w umowie albo przez rozwiązanie umowy przed upływem tego okresu (pkt 1). Zgodnie z pkt 3 ww. artykułu właściwy organ może żądać rozwiązania umowy użytkowania wieczystego przed upływem ustalonego okresu stosownie do art. 240 Kodeksu cywilnego, jeżeli użytkownik wieczysty korzysta z tej nieruchomości w sposób sprzeczny z ustalonym w umowie, a w szczególności, jeżeli nie zabudował jej w ustalonym terminie. Przepisy ust. 1-3a stosuje się odpowiednio do użytkowania wieczystego nabytego w inny sposób niż w drodze umowy zawartej w formie aktu notarialnego (pkt 4). Natomiast zgodnie z art. 240 k.c. umowa o oddanie gruntu Skarbu Państwa lub gruntu należącego do jednostek samorządu terytorialnego bądź ich związków w użytkowanie wieczyste może ulec rozwiązaniu przed upływem określonego w niej terminu, jeżeli wieczysty użytkownik korzysta z gruntu w sposób oczywiście sprzeczny z jego przeznaczeniem określonym w umowie, w szczególności jeżeli wbrew umowie użytkownik nie wznosił określonych w niej budynków i urządzeń.

Sąd wskazuje, że prawo wieczystego użytkowania jest prawem terminowym, ale o bardzo odległej rozległości czasowej (99 lat) i jego istotną cechą, jako prawa najbliższego prawu własności, jest trwałość powstałego stosunku prawnego. Co do zasady stosunek ten wygasa z upływem okresu, na który grunt został oddany w użytkowanie wieczyste. Zarówno art. 33 ustawy o gospodarce gruntami, jak i art. 240 k.c. dopuszczają jego wyjątkowe wygaśnięcie przed terminem określonym w umowie, a zatem powyższe okoliczności należy mieć na uwadze dokonując wykładni tych przepisów. Przesłanką rozwiązania umowy wieczystego użytkowania przed upływem określonego w niej terminu jest, w świetle art. 240 k.c., korzystanie przez wieczystego użytkownika w sposób oczywiście sprzeczny z jego przeznaczeniem określonym w umowie. Przeznaczenie nieruchomości odpowiada celowi, jakemu ma służyć nieruchomość, natomiast sposób korzystania z nieruchomości oznacza konkretną formę, metodę lub tryb wykonania umowy. Sposób korzystania musi, co do zasady, odpowiadać przeznaczeniu nieruchomości

Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 3 sierpnia 2015 r., sygn. akt I ACa 629/15, do rozwiązania umowy na podstawie art. 240 k.c. nie jest wystarczające korzystanie przez wieczystego użytkownika w sposób sprzeczny z przeznaczeniem gruntu określonym w umowie. Konieczne jest spełnienie kryterium "oczywistej sprzeczności" sposobu korzystania z nieruchomości, przy czym oznacza to nie tylko proste naruszenie warunków umowy, ale naruszenie ewidentne, rażące i niczym nie usprawiedliwione oraz połączone ze szczególnym nasileniem złej woli użytkownika ukierunkowanej na złamanie warunków umowy. Rozwiązanie umowy ustanowienia użytkowania wieczystego zostało, zatem uzależnione od spełnienia kryterium "oczywistości" sprzeczności korzystania z nieruchomości, a to zakłada badanie w każdej sprawie konkretnych okoliczności dotyczących sposobu użytkowania gruntu przez użytkownika i przyczyn, dla których korzystanie było sprzeczne z jego przeznaczeniem. Nie każde korzystanie sprzeczne z przeznaczeniem gruntu przez użytkownika wieczystego będzie wobec tego uzasadniało rozwiązanie umowy, a tylko takie, które nastąpiło z przyczyn leżących po jego stronie i nosi cechę oczywistości.

Odwołując powyższe do stanu faktycznego niniejszej sprawy w ocenie tut. Sądu powództwo o rozwiązanie umowy użytkowania wieczystego było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie. Po przeanalizowaniu materiału dowodowego, Sąd doszedł do przekonania, że w niniejszym stanie faktycznym doszło do spełnienia kryterium "oczywistej sprzeczności" sposobu korzystania z nieruchomości oddanej w użytkowanie wieczyste, dlatego też zasadne było rozwiązanie umowy dożywocia w odniesieniu do niezabudowanej nieruchomości gruntowej położonej w W. przy ul. (...), stanowiącej działkę numer (...) z obrębu (...) o powierzchni 257 mkw.

W pierwszej kolejności Sąd odwołuje się do powoływanego przez pozwaną, faktu braku środków finansowych na budowę domu przez rodziców pozwanej. Pozwana wskazała, w złożonej odpowiedzi na pozew, że w chwili zawierania umowy o użytkowanie wieczyste jej matka była nauczycielką natomiast ojciec emerytem i wówczas „starczało jedynie

z trudem na bieżące utrzymanie”, przy czym pomimo trudnej sytuacji materialnej rodzice pozwanej podpisali z Gminą W. umowę użytkowania wieczystego z obowiązkiem wybudowania nieruchomości. Rodzice pozwanej mając więc świadomość swojej sytuacji materialnej nie powinni więc podpisywać zobowiązania, w którym deklarowali się, że wybudują w ciągu 5 lat dom. Jako ludzie dorośli mieli świadomość kosztów związanych z budową domu i kosztami utrzymania rodziny. Pogarszająca się sytuacja zdrowotna w rodzinie pierwotnych użytkowników, a w konsekwencji również stale pogarszająca się sytuacja finansowa winna skłonić ich do sprzedaży prawa użytkowania wieczystego spornego gruntu, tak aby zgodnie z założeniami przyjętymi przez Gminę W. powstała tam zabudowa domu jednorodzinnego mieszkalnego, a tym samym został spełniony cel oddania gruntu w użytkowanie wieczyste. Ponadto, jak wskazała pozwana, rodzice z własnych środków kupili pozwanej w pierwszej połowie lat 90-tych działkę rekreacyjną w J., w Górach Ś., o powierzchni około 1 ha. Przeznaczali zatem środki na inne cele niż wybudowanie budynku mieszkalnego, do czego byli zobowiązani przecież w pierwszej kolejności.

W ocenie więc tut. Sądu, już rodzice pozwanej nie wywiązali się z zawartej umowy użytkowania wieczystego mimo, iż mieli taką możliwość i już w stosunku do nich istniała podstawa rozwiązania umowy użytkowania wieczystego.

Kolejno Sąd odwołał się do sytuacji pozwanej, która w wyniku podziału spadku po zmarłych rodzicach stała się jedynym użytkownikiem wieczystym nieruchomości będącej przedmiotem niniejszego postępowania. Nie sposób przyjąć by o konieczności budowy domu na tym terenie pozwana dowiedziała się dopiero w 2018 roku, albowiem w chwili zawierania przed notariuszem E. M. w dniu 26 sierpnia 2011 roku umowy o częściowy dział spadku po zmarłych rodzicach, pozwana miała świadomość iż jej rodzice byli użytkownikami wieczystymi i że prawo użytkowania wieczystego całej działki gruntu (...) w obrębie (...) o obszarze 0,0257 ha położonej w W. przy ul. (...) nabyła wyłącznie pozwana. W ocenie Sądu, pozwana dokonując należytej staranności już wówczas winna i z dużym prawdopodobieństwem wiedziała o treści umowy użytkowania wieczystego i nałożonym już na nią zobowiązaniu budowy domu. Powyższe potwierdza fakt, iż pozwana wiedziała o tym że rodzice zakupili plan architektoniczny budowy domu oraz, że rozpoczęli budowę domu stawiając fundamenty. Ponadto, na rozprawie w dniu 14 października 2019 roku pozwana wskazała, że nie ma zamiaru budowy domu na spornej nieruchomości, jednak zamierza ten teren sprzedać. Z powyższego wynika, iż przejęła ona prawo do użytkowania wieczystego spornej nieruchomości, nie zamierzając korzystać z niego w sposób zgodny z jego przeznaczeniem. Zdaniem Sądu, pozwana dysponowała po 2011 roku środkami umożliwiającymi jej wywiązanie się z obowiązku wybudowania budynku mieszkalnego, bowiem była właścicielką mieszkania, które sprzedała w 2013 roku, jak też właścicielką działki rekreacyjnej w Górach Ś., a ponadto pracowała. Od co najmniej 2015 roku wraz z mężem osiągają dochody rzędu 250.000 – 300.000 zł brutto rocznie. Ponadto, byli w stanie zaciągnąć kredyt na kwotę 900.000 zł.

Jak wskazuje Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 21 lutego 2019 roku, sygn. akt I ACa 310/18, określona w art. 240 k.c. przesłanka korzystania z gruntu w sposób oczywiście sprzeczny z jego przeznaczeniem jest spełniona także wtedy, gdy użytkownik wieczysty od kilkunastu lat w ogóle nie korzysta z gruntu. Ponadto Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 24 października 2013 roku, sygn. akt I ACa 714/13, wskazuje ponadto, że jeżeli użytkownik wieczysty nie ma żadnych planów odnośnie wykorzystywania nieruchomości, to określona w art. 240 k.c. przesłanka korzystania z gruntu w sposób oczywiście sprzeczny z jego przeznaczeniem, jest spełniona.

Mając na uwadze powyższe, a więc fakt iż zarówno pozwana jak i jej rodzice, mimo istnienia ku temu sposobności przez wiele lat, nie wzniesli budynku mieszkalnego w zakreślonym w umowie o użytkowanie wieczyste terminie i od ponad 25 lat (w przypadku pozwanej 8 lat) nie poczynili starań w celu ukończenia budowy domu, a ponadto w ocenie tut. Sądu brak wybudowania nieruchomości jest zawiniony po stronie pozwanej, zgodnie z dyspozycją art. 240 k.c. umowa użytkowania wieczystego spornej nieruchomości winna ulec rozwiązaniu o czym orzeczono w pkt I wyroku. Zaniechanie rodziców pozwanej do czasu śmierci ojca pozwanej w 1996 roku, jak też zaniechanie pozwanej od 2011 do 2019 roku należy uznać za zawinione, a w kontekście art. 240 k.c. i stanowi ono rażące niewykonywanie obowiązków umowy o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste.

W tym kontekście za niezasadny uznać należy także zarzut nadużycia prawa podmiotowego podniesiony przez pozwaną (art. 5 k.c.). Zdaniem Sądu, w sytuacji gdy przez 30 lat od oddania gruntu w użytkowanie wieczyste

użytkownik wieczysty w sposób zawiniony nie wznosi budynku, który miał być wzniesiony przez 5 lat, uznać należy, że sam postępuje w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i nie może powoływać się na art. 5 k.c. w obronie przed żądaniem powoda. Dodać trzeba, że zarzut nadużycia prawa podmiotowego przez powoda tym bardziej nie jest zasadny, gdy weźmie się pod uwagę to, że pozwana sama przyznała, że zależy jej tylko na sprzedaży nieruchomości, nie zaś by tak kiedykolwiek coś pobudować. Prawo użytkowania wieczystego jest zbywalne i mogło być zbyte przez ostatnie 30 lat, zarówno przez rodziców pozwanej, jak i przez pozwaną.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym pozwana jako strona przegrywająca sprawę zobowiązany jest zwrócić stronie powodowej koszty procesu w wysokości 10.975 zł. W niniejszym postępowaniu na kwotę tą składa się opłata od pozwu w wysokości 5.575 zł oraz kwota 5.400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (§ 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych).

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

(...)